

Arrest

nr. 175 498 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X
2. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, en X, die beide verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 27 mei 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoekster, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt op 11 september 2008 samen met haar minderjarige dochter en de tweede verzoekster België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 15 september 2008 asiel aan. Op 13 maart 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 28 359 van 5 juni 2009 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 30 juli 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 juli 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 22 juli 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.4. Op 14 september 2010 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 11 oktober 2010 ontvankelijk wordt verklaard, worden de verzoekende partijen op 19 april 2011 gemachtigd tot een verblijf van één jaar in het Rijk.

1.5. Op 4 april 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om verlenging van de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 11 mei 2012 worden zij gemachtigd tot een verblijf van één jaar in het Rijk.

1.6. Op 30 maart 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om verlenging van de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 7 juni 2013 wordt geweigerd om de tijdelijke verblijfsmachtiging te verlengen en wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 132 119 van 27 oktober 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.7. Op 24 augustus 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 januari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 3 juli 2014 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 28 oktober 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 163 122 van 29 februari 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.9. Op 28 oktober 2014 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt hen een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor twee jaar opgelegd. Bij arrest nr. 163 123 van 29 februari 2016 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.10. Op 28 augustus 2015 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 mei 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 mei 2016 aan de verzoekende partijen wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.08.2015 werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Mevrouw legt de vervallen Belgische verblijfskaarten voor samen met een niet meer geldige Algerijnse handelskaart/ -vergunning. De Belgische verblijfskaarten werden afgeleverd op basis van de door betrokkenen verstrekte

*identiteitsgegevens. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Dit houdt onder meer in dat de administratieve overheid de elementen en de bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken.
Tevens dient de overheid haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren.
Dit betekent dat de opgegeven reden de beslissing moet kunnen dragen.
Men moet maw nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.*

*In casu stelt verweerster dat er geen geldig identiteitsdocument werd bijgebracht door verzoekers
Zij verwijst ter staving naar de omzendbrief van 21/06/07.
De omzendbrief stipuleert dat de ID documenten vervallen mogen zijn.*

De zienswijze van verwerende partij is om meerdere redenen niet houdbaar.

Verwerende partij gaat voorbij aan de bijkomende aangetekende zending die ondergetekende raadsman aangetekend overmaakte op 27 oktober 2015 (stuk8)

Daarbij werden de nationale identiteitsdocumenten – kopie van de paspoorten - van verzoekers wel degelijk bijgebracht.

Gelet op voorgaande is de motivering van verweerster behept met fundamentele contradicties.

Verweerster heeft zich bijgevolg niet op alle juiste feitelijke gegevens gebaseerd, minstens deze niet op juiste wijze geanalyseerd, zodat zij niet tot een redelijk besluit is gekomen, meer nog een beslissing heeft genomen die strijdig is met en bijgevolg niet wordt gedragen door de dossierstukken

De beslissing van verweerster is van elke logica ontdaan en is onvoldoende materieel gemotiveerd.

Verweerster schendt hier manifest het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er bestaat ten slotte een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoekers veroorzaakt wanneer zij zonder de nodige ondersteuning en zonder de nodige garantie van psychiatrische hulpverlening voor S. R. (...) en medische hulpverlening voor mevrouw S. (...) dienen terug te keren naar Algerije in een zorgwekkende toestand –hetgeen een reël risico inhoudt op een schending van haar fysieke integriteit of een onmenselijke of ontorende behandeling in de zin van artikel 3 en artikel 8 EVRM- en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad het dossier te verifiëren op zijn volledigheid.

Het redelijkheidsbeginsel beperkt de discretionaire bevoegdheid enkel doordat het niet duldt dat hetgeen beslist is in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten waarop het besliste gebaseerd is.

In zoverre uw rechtbank van oordeel zou zijn dat in casu niet voldaan is aan de wettelijke vereiste van een ID document quod non, wensen verzoekers op te merken dat reeds in 201 een verzoek tot humanitaire regularisatie werd ingediend en zij daarbij dezelfde ID documenten aanwendden als op heden.

Verwerende partij nam toen een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van het niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Nergens in de bestreden beslissing van 2013 is sprake van enige probleem aangaande de ID documenten van verzoekers.

Nochtans worden in een eerste fase door verwerende partij de ID documenten gecontroleerd op hun geldigheid alvorens de buitengewone omstandigheden te beoordelen.

Bijgevolg vermochten verzoekers in alle redelijkheid verwachten dat indien zij twee jaar later dezelfde ID documenten aanwenden, dit geenszins aanleiding zou kunnen geven tot een onontvankelijkheidsbeslissing hieromtrent.

Het tegendeel is waar gebleken.

Hiermee samenhangend is het rechtzekerheidsbeginsel dat door een overheidsinstantie in acht dient te worden genomen, fundamenteel geschonden!

De gebruikte motivering is niet redelijk te verantwoorden.

Bijgevolg schendt verweerster het redelijkheidsbeginsel.

Hieruit dient te worden geconcludeerd dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond daarvan op een kennelijk onredelijke wijze besloot dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is.

Het middel is bijgevolg ernstig"

3.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 9 bis Vreemdelingenwet legt de verplichting van voorlegging van een Identiteitsdocument op.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

Het identiteitsbewijs is maw geen louter vormelijke voorwaarde, maar dient om de aanvrager te kunnen identificeren zodat de DVZ ook kan oordelen of er 'buitengewone omstandigheden' zijn om de 9bis-aanvraag in België in te dienen.

De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de

identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33)

Verwerende partij beoordeelt het identiteitsdocument op het moment van zijn beslissing (Raad van State 7 mei 2013, nr. 223.428).

Als verzoekers op het moment van de 9bis-aanvraag geen identiteitsdocument voorleggen maar dat wel doen vooraleer verwerende partij beslist, is wel degelijk nog voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde.

De overheid moet bij het beoordelen van voormelde voorwaarden van identiteit en buitengewone omstandigheden, rekening houden met alle elementen van het aanvraagdossier én met de aanvullingen aan dat dossier voor de DVZ zijn beslissing neemt.

In casu werd een bijkomende aangetekende zending overgemaakt op datum van 27 oktober 2015 en dus tijdig. (stuk 8)

Deze bevat kopie van de nationale paspoorten van verzoekers.

De paspoorten van verzoekers strekken onmiskenbaar tot bewijs van de identiteit van verzoekers.

Voormelde documenten werden bovendien twee jaar geleden ook reeds bijgebracht tijdens de eerste aanvraag om humanitaire regularisatie en leidden toen niet tot een onontvankelijkheidsbeslissing hieromtrent.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden om tot de onontvankelijkheid te besluiten.”

3.1.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verwerende partij verwijst in haar beslissing nergens naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Dit is in tegenstrijd met het gegeven dat de kinderen sinds 2008 in België verblijf houden, dat zij enkel de Nederlandse taal spreken en het centrum van hun belangen in België gevestigd is, dat zij geen affiniteiten meer hebben met hun land van herkomst en de Arabische taal allerm minst beheersen.

Een gedwongen terugkeer zou de belangen van verzoekers op manifeste wijze schenden, zodat een gedwongen terugkeer een schending van artikel 8 EVRM impliceert, maar evenzeer en voor al van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (verder afgekort als IVRK) dat het recht van het kind op een gezinsleven waarborgt.

Immers erkent de Raad van State sinds 16 april 2013 de rechtstreekse werking van (artikel 3) het IVRK verdrag zodat in beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, expliciet aandacht dient te worden verstrekt aan de belangen van de kinderen.

Verder is er het feit dat mevrouw S. (...) 2 meerderjarige zonen heeft, de heer S. R. (...) en de heer A. O. (...) die beiden legaal verblijf in België houden.

S. R. (...) volgde met groot succes een opleiding als kapper bij S. (...) tot 30 juni 2014 waarna hij omwille van zijn inzet en technische bekwaamheid op voltijdse basis werd aangeworven in het kapsalon. S. R. (...) is bovendien alleenstaande vader van een Belgisch 2 jarig dochtertje Y. R. (...).

De oudste zoon A. O. (...), is tewerkgesteld met een vast contract bij de NV A. (...) als schoonmaker

Ook hij is vader van een zoontje, A. A. S. K. (...)

Voormelde informatie werd per aangetekende zending van 27 oktober 2015 overgemaakt (stuk 8)

Niettemin maakt verwerende partij hiervan nergens gewag

Een gedwongen terugkeer van mevrouw S. (...) zou een abrupte scheiding van haar zonen en haar kleinkinderen betekenen, evenals een scheiding van de zussen broers neefjes en nichtjes onderling.

Bovendien is het voor verzoekers zeer moeilijk om een gezinsleven te vormen in haar land van herkomst.

Verzoekers hebben immers geen hechte familiale banden meer in hun land van herkomst. Bijgevolg kunnen verzoekers in hun land van herkomst geen waardig en effectief gezinsleven worden gewaarborgd.

Anderzijds kan er van de beide meerderjarige zonen – met name S. R. (...) en A. O. (...) - allerminst verwacht worden dat zij mee zouden verhuizen aangezien beiden zelf vader zijn van een (Belgisch) kind en hun professionele en familiale belangen hier geconcentreerd zijn.

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

In casu is geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Bijgevolg zou een niet vrijwillige terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst een schending van artikel 8 EVRM uitmaken.

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

In casu is geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Voormelde informatie werd per aangetekende zending dd 27 oktober 2015 aan verwerende partij meegedeeld doch zij blijft hier volstrekt doof voor in haar beslissing van 27 mei 2016."

3.1.4. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Tevens zou een gedwongen terugkeer van verzoekster een schending van artikel 3 EVRM uitmaken.

Hierover wordt door verweerster opnieuw met geen woord gerept in haar bestreden beslissing, niettegenstaande het verzoekschrift wel degelijk melding maakt van een medische problematiek van verzoekers, inzonderheid S. R. (...) en mevrouw S. (...) die het onmogelijk maakt om zelfstandig te reizen

Inzonderheid, de opname van S. R. (...) sluit een terugkeer naar haar land van herkomst uit nu een afdoende en met kennis van zaken verstrekte zorgverlening ginds ontbreekt en S. R. (...) bovendien mentaal en fysiek niet in staat is om het traject aan te vatten.

De residentiële opname van 1 jaar maakt deel uit van een groter behandelplan waarbij het ambulant verder nauwgezet begeleidt door professionele hulpverleners die het vertrouwen van het getraumatiseerd kind S. (...) hebben weten te winnen, van onschatbare waarde is.

Dergelijke waarborgen kunnen niet in de verste verte geboden worden in het land van herkomst, zeker niet gelet op de jarenlange afwezigheid van het kind, de taalvervreemding, de culturele vervreemding, de traumatiserende ervaringen vermoedelijk ginds opgelopen

Een gedwongen terugkeer in dergelijke situatie waarbij een psychisch zwaar gekwetste jonge tiener na een intensief observatie- en behandelplan van meer dan 1 jaar residentieel verblijf in Kortenberg en dankzij tussenkomst van de jeugdrechtbank te Leuven wegens de hoogdringendheid, te hebben doorlopen zoals bepaald door topspecialisten binnen de kinderveerpsychiatrie, zou de zeer broze maar gunstige mentaal evolutie teniet doen wegens de verwoestende impact en het shockeffect van dergelijke terugkeer.

Op grond van voorgaande uiteenzetting is komen vast te staan dat de huidige toestand van de minderjarige S. R. (...) geenszins een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst toelaat zonder dat haar fysieke en psychische integriteit ernstig dreigt aangetast te worden en dit een verboden onmenselijke behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM evenals artikel 3 IVRK hetgeen zou een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken"

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat zij per aangetekende zending op 27 oktober 2015 nationale identiteitsdocumenten, kopie van de paspoorten werden overgemaakt. Zij stelt dat zij indien zij zonder de nodige ondersteuning en nodige garantie en medische hulpverlening dient terug te keren naar Algerije, er een risico is op een onmenselijke of onterende behandeling in de zin van de artikelen 3 en 8 EVRM. Zij stelt dat zij een eerdere aanvraag indiende waarbij dezelfde documenten werden voorgelegd, waarna een onontvankelijkheidsbeslissing genomen werd bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat een bijkomende aangetekende zending werd overgemaakt op 27 oktober 2015 en dat dit schrijven een kopie van de nationale paspoorten bevat.

In een derde middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat er nergens verwezen wordt naar artikel 8 EVRM doch dat een gedwongen terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou impliceren. Haar twee meerderjarige zonen zouden legaal in België verblijven.

De verwerende partij behandelt de drie middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist dat haar aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die haar toelaat vrij te stellen van die voorwaarde op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een "ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument".

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde (zie RvS, nr. 219.256 van 8 mei 2012; RvS, nr. 224.393 van 24 juli 2013).

In die zin kan ook nog verwezen worden naar arrest nr. 150.091 d.d. 28 juli 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat onder meer luidt als volgt:

“(…) Bijgevolg herhaalt de verzoekende partij ter terechtzitting haar betoog dat de verwerende partij diende rekening te houden met haar identiteitsdocument dat ze weliswaar niet bij haar aanvraag voorgelegd heeft, maar wel voor het nemen van de bestreden beslissing. In dit verband wijst de Raad erop dat in de beschikking van 11 mei 2015 uiteengezet waarom de verwerende partij terecht de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk heeft verklaard, daar de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een identiteitsdocument of voldoet aan de vrijstelling, moet worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. In dit verband wijst de Raad op de rechtspraak van de Raad van State, onder meer arrest nr. 224.392 van 24 juli 2013 en nr. 219.256 van 8 mei 2012. In zijn arrest van 24 juli 2013 met nummer 224.392 oordeelde de Raad van State immers: “Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoonde. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.” Het gegeven dat de verzoekende partij haar aanvraag ingediend heeft zonder hulp van een advocaat en zich gesteund heeft op informatie die terug te vinden is op de website van het “kruispunt Migratie-Integratie” kan geen afbreuk doen aan de wettelijke voorwaarden. Waar de verzoekende partij voorts verwijst naar de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 11 mei 2015 uitdrukkelijk op de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM werd geantwoord. Door opnieuw de schending van artikel 8 van het EVRM aan te voeren, zonder in te gaan op de motivering opgenomen in de beschikking, weerlegt de verzoekende partij de beschikking van 11 mei 2015 niet.(…)”

Verzoekster kan zich derhalve niet verschuilen achter een aangetekend schrijven dat zij pas in oktober zou hebben opgestuurd naar de verwerende partij.

Bovendien en louter ten overvloede dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat bij het aangetekend schrijven van 29 oktober 2015 in de inventaris van de stukken als stuk 36 “kopie paspoorten SE. (...) en So. (...) en H. R. (...)” werd gevoegd. Bij nazicht blijkt dat die kopieën niet leesbaar zijn. Ook de stukken die zij voegde bij haar verzoekschrift zijn zeer moeilijk leesbaar en doen alleszins geen afbreuk aan het feit dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan moet worden bij het indienen van de aanvraag zelf.

Waar verzoekster een schending inroept van de artikelen 3 en 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien diende de verwerende partij niet verder te motiveren nu verzoekster zelf naliet te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zodat de gegrondheidsfase niet verder onder zocht kon/diende te worden. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag “niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980”, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat de verzoekende partijen “de vervallen Belgische verblijfskaarten voor(leggen) samen met een niet meer geldige Algerijnse handelskaart/ -vergunning” en dat “(d)e Belgische verblijfskaarten werden afgeleverd op basis van de door betrokkenen verstrekte identiteitsgegevens”, terwijl “(d)e omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

3.3.2.1. Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
– *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
– *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

Te dezen werpen de verzoekende partijen in het eerste middel op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voorbijgaat aan de bijkomende aangetekende zending die zij op 27 oktober 2015 overmaakten en waarbij een kopie van de paspoorten werd gevoegd (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 8). Zij verwijzen in het tweede middel naar het arrest nr. 223.428 van 7 mei 2013 van de Raad van State en wijzen erop dat wanneer een identiteitsdocument niet werd overgemaakt op het moment van de aanvraag, doch wel op een later tijdstip, er wel degelijk werd voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt – en de verzoekende partijen betwisten niet – dat zij bij de indiening van hun aanvraag geen kopie van hun paspoort hebben gevoegd, doch dat zij dit pas later (weliswaar vóór het nemen van de bestreden beslissing) hebben voorgelegd. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt nochtans op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (cf. RvS 24 juli 2013, nr. 224.392). Door te oordelen dat de verwerende partij ingevolge een actualisatie van de aanvraag kennis had van het identiteitsdocument van de verzoekende partijen en dat de verwerende partij niet alle elementen die op het ogenblik van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren in overweging heeft genomen, zou de Raad de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opgenomen documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde schenden (cf. RvS 24 juli 2013, nr. 224.392). Bijgevolg kon de bestreden beslissing zonder schending van het bepaalde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stellen dat de *“aanvraag (...) niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980”*.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar het arrest nr. 223.428 van 7 mei 2013 van de Raad van State, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

In ondergeschikte orde merken de verzoekende partijen in het eerste middel op dat zij de thans bij hun aanvraag van 28 augustus 2015 overgemaakte identiteitsdocumenten reeds hadden overgemaakt in het kader van hun op 24 augustus 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de door hen voorgelegde identiteitsdocumenten toen door de verwerende partij wel werden aanvaard, zodat zij mochten verwachten dat het overmaken van dezelfde identiteitsdocumenten als destijds geen aanleiding zou geven tot het onontvankelijk verklaren van hun aanvraag. Er wordt op gewezen dat de machtigingsaanvraag van 24 augustus 2013 bij beslissing van 8 januari 2014 onontvankelijk werd verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. In deze beslissing wordt geenszins geoordeeld dat aan de documentaire voorwaarde is voldaan en dit kan ook niet worden afgeleid uit de loutere omstandigheid dat de verblijfsmachtiging omwille van het niet-vervuld zijn van een andere ontvankelijkheidsvoorwaarde werd geweigerd. De verzoekende partijen weerleggen met hun betoog niet dat hun *“aanvraag (...) niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980”*. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. De verzoekende partijen werpen in het derde middel op dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM. Vooreerst wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)) en dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. De aanvraag om machtiging tot verblijf werd thans onontvankelijk verklaard bij gebrek aan identiteitsdocument. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris was er bijgevolg, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, geenszins toe gehouden de aanvraag aan een verder onderzoek van de erin vermelde argumenten ten gronde te onderwerpen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.3. Waar de verzoekende partijen in het derde middel nog laten gelden dat een gedwongen verwijdering een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag uitmaakt, weze het herhaald dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt en *a fortiori* ook geen gedwongen verwijdering.

Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

3.3.2.4. De verzoekende partijen laten in het vierde middel gelden dat een gedwongen terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Het weze herhaald dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt en *a fortiori* ook geen gedwongen verwijdering. Voorts werpen de verzoekende partijen in dit middel op dat de thans bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot hun medische problematiek. Het weze herhaald dat de aanvraag om machtiging tot verblijf thans onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan identiteitsdocument. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris was er bijgevolg, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, niet toe gehouden de aanvraag aan een verder onderzoek van de erin aangehaalde argumenten ten gronde te onderwerpen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partijen een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het eerste, het tweede, het derde en het vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN